

Петар Теслић ([Островица](#) , [Госпић](#) , 1883 - Сисак, 30. јануар 1936) је био сенатор, индустријалац и привредник.

Гимназијско образовање је стекао у Госпићу, кадетску школу завршио у Печују. Као официр похађао је виши генералштабни и оперативни курс Ратне школе у Бечу. И као аустријски официр радио је као свестан Србин, те је својим човечним и патриотским држањем учинио много добра. Нападом Аустроугарске на Србију одмах је упућен са својим 28. домобранским осечким пуком у Србију. *Али ја сам био Србин, национална свест у мени била је јача од униформе. Кад је почео рат осетио сам да је то она велика борба која има да реши судбину народа и одмах сам био начисто са собом* (Политика, 5.4.1928/7). Током рата, као аустријски официр на високом положају Теслић је српској војсци слао драгоцене податке о стању и кретању аустријске војске и ослобађао српске заробљене војнике. Послије рата јављали су се преко штампе са захвалношћу неки од пуштених српских војника у жељи да се виде са њим.

Пред крај Првог свјетског рата радио је на ослобођењу и уједињењу југословенских покрајина под Аустроугарском са Србијом. Његовом иницијативом и акцијом оборена је мађарска власт у Ријеци, извршена је предаја аустроугарске моранарице нашој земљи. У Бјеловару је, као командант пука, одбранио јавни поредак од нереди. Године 1919. на властиту молбу, пензионисан је као генералштабни потпуковник и посветио се првенствено привреди.

Теслић је у Сиску 1923. подигао рафинерију шпирита, затим фабрике ликера, рума и коњака, угљене киселине и квасца, касније фабрику стакла, а пронашао је крај Сиска и изворе јодираних минералних вода и тамо подигао једно купатило.

Веома активан у политичком животу. Као члан Самосталне демократске странке, на њеној листи, изабран је за посланика самоуправне загребачке области. Послије 6. јануара 1929. приступио је активно новој политици, а 1930. именован је за банског вјећника за град Сисак. На изборима за сенат изабран је 3. 1. 1932. за сенатора у Савској бановини.

У вези са његовим држањем у току рата интересантан је још један детаљ: Кад се 1925. године краљ нашао у Сиску, преко једног официра пратње, тражио је да му доведу

Теслића. Краљ се тада сјетио Теслићевог радиограма из октобра 1916. године, који је Теслић, као начелник једне команде у аустроугарској војсци, упутио српској Војној команди у Солуну, о војној, политичкој и економској ситуацији у аустријској војсци, Радиограм са Теслићевим потписом ухватила је енглеска морнарица код Малте и предала га врховној команди српске војске [1].

Референце

1. 1.^ Јован Радојчић, *Срби западно од Дунава и Дрине* – биографије (3. том, стр.794); Нови Сад: Прометеј (2009), ISBN 978-86-515-0317-0